оръжие, и да опишатъ добитъка и всички потрѣбни нѣща за въстанието. Тѣхната грижа бѣше сѫщо да събератъ пари, да поръчатъ оръжие, знамена и облѣкло за дружинитѣ.

1 май бѣше опредѣленъ за народно освобождение; на този день трѣбваше да се обяви всенародното въстание.

Мълвата за въстанието бързо се пръсна навсѣкѫде. Тя въодушеви едни, а други уплаши. Всички родолюбиви българи се готиѣха за борбата. Изваждиха и изтриха старитѣ и ржждясали шишинета и кремъклийски пушки. Учителки и моми започнаха да шитъ знамената на дружинитѣ. Шивачитѣ шиеха униформи. По-опитнитѣ мѫже знаеха, че сѣмо съ пушки, ножове и коси нѣма да се свърши работа, та предложиха да имѫ и топове. И нѣколко горещи патриоти се заеха да сдобитъ българскитѣ дружини съ артилерия. Отсѣкоха черешови дървета, пронъртѣха ги и имъ опасваха желѣзни обръчи. Следъ това поставяха черешовитѣ дула на колелета. Така борцитѣ за свобода създадоха първата българска артилерия.

Буйнитъ Бенковски подготвяше населението въ Панагюрище, а Воловъ — въ Копривщица и останалитѣ градове.

Бенковски бъраше и искаше да изпревари другитѣ революционни окрѫзи. Той бѣше непоколебимъ, макаръ че го убеждаваха да почака, докато четитѣ бѫдатъ по-добре въоръжени. Той реши да свика *народно сѣбрание*, съставено отъ по единъ народенъ представитель отъ всѣки комитетъ на Панагюрския революционенъ окрѫгъ. По негово нареждане представителитѣ започнаха да пристигатъ въ Панагюрище и отъ тамъ се сѣбрахѫ тайно въ *Раклатица планина*, въ мѣстностьта *Оборище*. Въ това скрито мѣсто всрѣдъ планинскитѣ усои се свика първото народно сѣбрание въ България — съ една цель и желание: за близката победа на народа. Сѣбранието бѣше посетено отъ 58 братенници. Пѣтищата къмъ мѣстностьта Оборище бѣхѫ пазени отъ 400 вѣрни въстаници.

Бенковски бѣше председатель на това сѣбрание. Попъ Груйо отъ с. Баня закле присѫтствувашитѣ.

Сѣбранието заседава три дни подъ вѣковитѣ дървета. Обсѫжданията бѣхѫ буйни и възбудени. Стремежътъ на всѣки бѣше все единъ и сѫщъ: успѣхътъ на освободителното дѣло. Следъ дълги припирни сѣбранието реши да даде пълномощно на Бенковски, по силата на което той стана главенъ разпоредникъ и главнокомандующъ съ неограничени права.

Бенковски настоя сѣбранието да реши следнитѣ въпроси? 1. Да се бърза ли съ въстанието или да се чакатъ другитѣ окрѫзи? 2. Кой има право да обяви въстанието? 3. Кой да изработи плана на въстанието?

Тѣзи въпроси бѣхѫ мѫчно разрешимъ отъ сѣбранието, затова то избра една дванадесеточленна комисия, която се сѣбра въ Панагюрище, преименува се „Временно правителство" и реши следното: 1. Въстанието да се дигне на 1 май; 2. Да се набелѣжатъ центроветѣ на въстанието; 3 Да се разрушатъ мостоветѣ и желѣзопѫтната линия Бѣлово — Пловдивъ; 4 Никакво посегателство върху имота и живота на мирнитѣ турци и никакъвъ грабежъ. Всички извършители на такива престѫпления и всички, които предателствуватъ, да бѫдатъ наказвани съ смъртъ чрезъ застрѣляне.

Следъ тия решения на временното правителство, комитетитѣ трескаво заработихѫ по подготовката на великата борба за свобода.

Но между многото въодушевени българи, намѣри се и единъ изродъ българинъ — членъ на народното сѣбрание, който съобщи на турскитѣ власти въ Пазарджикъ всичко което бѣше чулъ и видѣлъ въ Оборище. Властитѣ въ Пазарджикъ и Пловдивъ взеха бързи мѣрки да бѫдатъ хванати буновницитѣ. За тая цель изпратихѫ конни стражари да заловятъ бунтовницитѣ въ Копривщица и Панагюрище. Турската власть поиска отъ българскитѣ първенци въ Копривщица да имъ предадатъ една група отъ 5—9 души, между които и Тодоръ Каблешковъ. Но военния съвѣтъ на революционеритѣ реши, че ако бѫде задържанъ нѣкой отъ гражданитѣ, да се вдигне веднага въстание. Това се съобщи на всички стотници и бунтовници — войници.

На 20 априлъ турситѣ заловихѫ двама комитетски хора. А началника на страната се заплашилъ да залови Тодоръ Каблешковъ. Но отъ тая примка Каблешковъ успѣ да се изтръгне благодарение хладнокръвието на родолюбивата му майка. Направи се второ опитъ отъ турскитѣ власти за залавянето му, но и тоя пѫть безуспѣшно. Сега вече военния съвѣтъ реши единодушно, че трѣбва да се действува.

Съставихѫ воененъ планъ. Една група бунтовници завардиха селото къмъ Пловдивския пѫть. Друга група заобиколи конака. Каблешковъ поема командата. Въседналъ на конь, той излетѣва на улицата и възвестява въстанието. Камбанитѣ и клепала на църквитѣ забиватъ тревожно. Това бѣше къмъ 10 часа преди обѣдъ. Пушкитѣ запуках въ знакъ на въстание. Бунтовницитѣ развѣхѫ знамето на свободата. Разяренитѣ въстаници убихѫ единъ турски войникъ. Каблешковъ написа писмо съ кръвьта на убития турчинъ. Съ това кърваво писмо уведомихѫ за въстанието и комитета въ Клисура. Задържанитѣ първенци и комитетски хора бѣхѫ освободени, обаче турската полиция наедно съ началника си успѣ да се изплъзне отъ ржцетѣ на неопитнитѣ бунтовници.

Бунтовницитѣ влѣзохѫ въ конака, издигнахѫ знамето и провъзгласихѫ града за *свободенъ*.

На 21 априлъ се отслужи молебенъ и се освѣти знамето.

По това време Бенковски въ Панагюрище получи кървавото писмо, съ което Каблешковъ уведомяваше за започнатата борба въ Копривщица. Тази весть подействува силно на Бенковски. Той изкача на улицата и гърмогласно извика: „Бунтъ! Бунтъ! Въстание!"

По негова заповѣдь щабътъ сѣбра въстаницитѣ и разве знамето. Заеха пѫтищата, организирахѫ конницата и на нѣколко мѣста поставихѫ черешовитѣ